

— Сипвай!

Ключарьът сипва, сипва, изсипа всичките царски жълтици.

Прибра юнакът всичкото злато до грамъ и излѣзе. Князът се качи въ колесницата си и напусна града, безъ да се прости съ нѣкого. Въ туй време ключарьът съблочи на царя и на дъщеря му, че е далъ всичкото злато.

— Бре, ами сега, ако моите войници научатъ, че съмъ безъ пари, — викна царьът, — ще ме напуснатъ, и неприятелитъ ще ми прегаятъ държавата за три дни.

— Да настигнемъ княза, — рече бързоходата княгиня, — съ войската си и да си вземемъ златото.

— Хайде, — скочи царьът и заповѣда на цѣлата войска да се дигне.

Князът и дружината му бѣха нагазили въ една гора. Она съ голѣмото ухо чу шумъ и се обърна назадъ. Той видѣ войската и разправи на другаритъ си. Вѣтранъ ги бутна:

— Дръжте се настрана и гледайте, какво ще стане!

Когато царската войска набли-

жи Вѣтранъ отвори уста и духна. Цѣлата войска полетѣ въ въздуха и падна като едъръ дъждъ на десетъ километра далечъ. Остана само колесницата съ царя и княгинята.

— Да духна ли и тѣхъ? — попита Вѣтранъ.

— Недей! — спрѣ го князътъ и се затече къмъ своите неприятели.

Княгинята, като го видѣ, каза на баща си:

— Съгласна съмъ да се ожения за него!

Царьът му предаде думитъ й. Князътъ се засмѣ радостно. Върнаха се назадъ. Всич-

ки се радваха, само царьът плачеше.

— Защо плачешъ? — попита го князътъ.

— Плача за войницитъ си. Сега кой ще ми варди държавата?

— Гледай си работата, — утеши го князътъ, — моитъ хора ще вардятъ държавата, додето порастнатъ нови войници.

Направиха чудна сватба. Подиръ нѣкое-друго време царьът умрѣ и на трона му седна младиятъ князь...

Преразказа А. Каралийчевъ

